

Ivo van Hove's bevrijdend softe bruiloftspartij

Voorstelling: Perfect Wedding van Charles Mee door Toneelgroep Amsterdam. Regie: Ivo van Hove. Gezien: 4/12 Stadsschouwburg, Amsterdam. Aldaar t/m 23/12. Inl.: www.toneelgroepamsterdam.nl, 020-6242311

Door KESTER FRERIKS

Liefde is een feest, het huwelijk een kater. Geliefden die trouwen verklaren hiermee hun passie en lust ongeldig, ze verliezen zich in een wederzijdse afhankelijkheid die de hartstocht doodt.

Het toneelstuk *Perfect Wedding* van de Amerikaanse schrijver Charles Mee (1938) vormt het sluitstuk van de vierdelige reeks huwelijkstukken van regisseur Ivo van Hove bij Toneelgroep Amsterdam. Het grillige, wonderlijke en onevenwichtige stuk van Mee is voor het gehele ensemble geschreven. Dat werkt voor de twintig spelers als een bevrijding. Iedereen, van Joop Admiraal tot Hadewych Minnis, van Hans Kesting tot Gunilla Verbeke, beleeft zichtbaar plezier aan de voorstelling. Daarbij valt op hoe jong het ensemble van Toneelgroep Amsterdam inmiddels is.

Perfect Wedding is een drievoudig bruiloftsfeest. Het begin van de voorstelling is meeslepend. We zijn te gast op de bruiloft van Meridee en Amadou, vertolkt door Eelco Smits en Alwin Pulinckx. Van alle kanten van de Amsterdamse Schouwburg komen de gasten toegestroomd. Ontwerper Jan Versweyvel heeft het interieur op wonderbaarlijke wijze getransformeerd. De stoelen zijn uit de zaal gehaald en vervangen door een

langwerpige, beige tapijt: de speelvloer. Het lijkt een ingrijpende verbouwing, maar dankzij het vernuft van Versweyvel oogt de schouwburg als gloednieuw – alsof hij altijd zo geweest is, en zo zou moeten zijn.

De bevrijding van de acteurs en actrices uit de traditionele toneellijst sluit aan bij de bevrijding van huwelijkse banden die Mee op esoterische, hippie-achtige wijze predikt. Twee beoogde bruiden worden door mannen gespeeld, één beoogde bruidegom door een vrouw. Om de Shakespeeraanse sekseverwarring én bevrijding nog groter te maken, spelen vrouwen de rollen van de mannelijke homo's.

Mee is geen groots dramabouwer als Ibsen of Strindberg, om maar twee auteurs te noemen die geniaal schreven over liefde als huwelijke strijd. Mee rijgt simpelweg een aantal losse scènes aaneen. Het ouderpaar van bruid en bruidegom is al jaren geleden gescheiden. Een vader is geen vader meer. De nieuwe minnaar van de moeder is evenmin een vader. De oosterse buitenwereld – in de vorm van de Indiase schoonfamilie – dringt de veilige westerse wereld binnen. Zo gaat het stuk ook een beetje over de botsing en verbroedering der culturen.

Marieke Heebink is een schitterende Djamilla, moeder van de bruidegom, in lang gewaad, gesluierd, trots op haar afkomst. Hans Kesting als vader van de bruid krijgt plots te horen dat zijn moeder is overleden. In een ontroerende scène weent hij op haar

glanzende, aluminium kist. Het huwelijksfeest lijkt wreed verstoord, maar via allerlei plotse wendingen komt er toch een driedubbele trouwpartij.

De voorstelling eindigt in een feestelijke groepsdans in multiculturele klederdracht, vol boeddhistische klankuitingen en lange, wapperende jurken. Joop Admiraal is een geweldige goeroe die natuur en vrije liefde verheerlijkt.

Er zitten *softe* kanten aan deze voorstelling, maar dat hindert niets. *Perfect Wedding* spoort aan tot denken over liefde en huwelijk, idylle en de wrede waarheid dat mensen elkaar uiteindelijk nooit begrijpen. Gelukkig is er Jacob Derwig die als een engel kan dansen, omdat geluk tóch bestaat.

Alwin Pulinckx in 'Perfect Wedding' (Foto Chris van der Burght)